

d ů v o d ů:

Žalobkyni lze přisvědčiti v tom, že souzený případ — když jinak otázka přípustnosti pořadu práva byla již pravoplatně vyřešena (§ 42, odst. 3, j. n.) — jest posuzovati jen podle § 1320 obč. zák. (obdobně rozh. č. 12371 Sb. n. s.). Žalovanému Československému státu jako chovateli zvířete (vojenského jezdeckého koně), jímž byla žalobkyně zraněna, náležel by tedy důkaz, že se postaral o náležité opatrování a dohled na zvíře, t. j. že v tomto směru vyvinul potřebnou péči a důsledkem toho učinil opatření, přiměřené povaze zvířete a dané situaci. Míra této péče jest určena všeobecným předpisem § 1297 obč. zák. Požadavek zvláštní péče ve smyslu § 1299 obč. zák. nemá v zákoně opory, ježto stát jako chovatel vojenského koně, nevykonává žádné funkce v tomto předpisu vyjmenované. Tím méně lze takový požadavek dovoditi z ustanovení § 21 obč. zák., neboť učiněná tam zmínka o zvláštní ochraně zákonné, pod níž jsou nedospělci a nezletilci, nemá jiný účel, než poukázati na zvláštní úpravu zákonem, týkající se »správy jejich záležitostí«.

Dostačuje proto pro souzený případ k zproštění viny žalovaného, jestliže opatření s jeho strany učiněná odpovídají stupni pozornosti a pile, jakou lze požadovati při normálních schopnostech od osoby fyzické (§ 1297 obč. zák.). V té příčině stačí poukázati jednak na to, že kůň, o něhož tu jde, byl také v době úrazu v opatrování a pod dohledem Michala C., jednak na to, že podle nenapadeného zjištění nižších soudů šlo o koně velmi klidného a o jezdce spolehlivého. Nějaká nedbalost nebo neopatrnost s jeho strany při vedení koně pro kritickou dobu zjištěna nebyla a nelze ji dovozovati ani ze skutečnosti, že kůň vyhodil, jak to činí dovolání, aniž blíže doličuje, v čem právě chování se jezdce bylo závadné, a jak měl a mohl výhozu zabrániti. Bylo-li mimo to zjištěno, že též velitel oddílu dal žalobkyni a její spolužačce s dostatečné vzdálenosti znamení, aby ustoupily s cesty, což žalobkyně učinila, sestoupivši na svažující se mez, nebylo ani příčiny, aby oddíl nemohl v cestě pokračovati, zejména když šlo o děvčata značně vyspělá (12 let), u nichž bylo lze předpokládati, že se nevrátí na polní cestu anebo do její bezprostřední blízkosti, než poslední jezdec přejel. Žalovaný jako vlastník a chovatel koně, který nehodu způsobil, postaral se tedy svými povolanými orgány v konkrétním případě o dostatečná opatření jak se zřením na vlastnosti zvířete, tak i na danou situaci, pročež jí v tomto směru nelze vytknouti žádné nedopatření. Ježto se jí tedy důkaz podle § 1320 obč. zák. úplně zdařil, byla žaloba právem zamítnuta.

Čís. 16653.

I. Ustanovil-li pozůstalostní soud opatrovníka neujaté pozůstalosti, nenabývá dědic, jehož dědická přihláška byla později přijata na soud, avšak jemuž nebyla svěřena správa pozůstalosti, oprávnění zastupovati pozůstalost ve sporu před soudem a nevylučuje ze zastupování opatrovníka pozůstalosti.

II. Předpisy §§ 155, odst. 3, 4 a 156 c. ř. s. se nevztahují na případ, že byl pro stranu ustanoven opatrovník.

III. Odvolatelův odpůrce jest oprávněn vzdáti se dodatečně ústního jednání odvolacího (§ 492 c. ř. s.), třebaš původně trval, aby bylo konáno. K účinnosti dotčeného prohlášení se nevyžaduje přijetí druhou stranou.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 1241/36.)

Srov. rozh. č. 15547, 14031 Sb. n. s.

Ve sporu o žalobě, již se žalobce Václav H. mladší domáhal na žalovaném Václavu H. starším zaplacení 300.000 Kč s přísl., byl žalobce v řízení před soudem první stolice zastoupen zatímním podpůrcem Dr. Jindřichem L., advokátem v L., který za něho podal též odvolání, v němž se žalovaný vzdal ústního jednání odvolacího, kdežto žalobce v odvolacím sdělení výslovně prohlásil, že trvá na tom, aby bylo nařízeno ústní jednání odvolací. Po podání odvolání žalovaný dne 24. listopadu 1935 zemřel. Odvolací soud přerušil k návrhu zatímního podpůrce odvolací řízení usnesením ze dne 5. prosince 1935. Když pak byl Dr. Jindřich L. ustanoven pozůstalostním soudem usnesením ze dne 17. prosince 1935 opatrovníkem pozůstalosti po žalovaném, navrhl žalobce pokračování v řízení a prohlásil v dotčeném podání, že se připojuje k vzdání se žalovaného na ustanovení ústního jednání odvolacího. Poté o d v o l a c í s o u d potvrdil v neveřejném sedění napadený rozsudek.

Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud bylo podáno za žalovanou pozůstalost Bedřichem H., kdežto dovolání, podanému za žalovanou pozůstalost jejím opatrovníkem, nevyhověl a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e h:

Nutno se především obíratí otázkou, zda bylo dovolání za žalovanou pozůstalost podáno oprávněným zástupcem, neboť žalovaný po podání odvolacího spisu zemřel dne 24. listopadu 1935, pozůstalostní soud ustanovil usnesením ze dne 17. prosince 1935 Dr. Jindřicha L., advokáta v L., opatrovníkem pozůstalosti a přijal usnesením ze dne 21. prosince 1935 na soud výmínečnou dědickou přihlášku zůstavitelova syna Bedřicha H. Dovolání, o němž jest rozhodnouti, bylo v zákonné lhůtě (§ 505, odst. 2, c. ř. s.) dne 30. ledna 1936 podáno, při čemž jako zástupce pozůstalosti vystupuje jediný dosud přihlášený dědic Bedřich H., jehož přihláška byla — jak uvedeno — na soud přijata. Kromě toho je dovolání ještě podepsáno Dr. Jindřichem L. s dodatkem »jako separační opatrovník« a obsahuje prohlášení, že Dr. Jindřich L. jako »d ř í - v ě j š í opatrovník pozůstalosti« projevuje tím svůj souhlas s dovoláním. Jak bylo v rozhodnutí č. 15547 Sb. n. s. zevrubně vyloženo, nezaniká úřad opatrovníka pozůstalosti již přijetím dědické přihlášky na soud

a přísluší takovému opatrovníkovi i správa a zastoupení pozůstalosti. Není proto pochybnosti o tom, že také dne 30. ledna 1936 byl Dr. Jindřich L. jako opatrovník pozůstalosti oprávněn zastupovati žalovanou pozůstalost v souzeném sporu a podati za ni též dovolání. Podepsal-li tento opatrovník, jenž jest sám advokátem, dovolání podané přihlášeným dědicem a schválil-li tedy v dovolání obsažené prohlášení, že »jako d ř í v ě j š í opatrovník pozůstalosti« projevuje s ním souhlas, pak jest dodatek k jeho podpisu, vyjadřující jeho postavení jako postavení separačního opatrovníka, právně bez významu, ježto z uvedených zjištění plyne, že se Dr. L. jen mylně označuje jako »d ř í v ě j š í« opatrovník pozůstalosti, neboť jím byl ještě v době podání dovolacího spisu. Podepsav tento přípravný spis jako ve skutečnosti oprávněný zástupce pozůstalosti, osvojil si opatrovník též jeho obsah a jest míti za to, že dovolání bylo jím řádně podáno. Naproti tomu nelze uznati, že by i Bedřich H. byl oprávněn vystupovati jako zástupce žalované pozůstalosti, neboť přihlášený dědic, jehož dědická přihláška byla sice na soud přijata, jemuž však nebyla svěřena správa pozůstalosti, nenabyl v takovém případě oprávnění zastupovati žalovanou pozůstalost ve sporu před soudem a nevylučuje ze zastupování opatrovníka pozůstalosti, jehož úřad nezanikl přijetím oné dědické přihlášky na soud. Slušelo proto dovolání opatrovníka pozůstalosti věcně vyřídití, naproti tomu však odmítnouti dovolání podané Betřichem H. za žalovanou pozůstalost.

Napadený rozsudek není zmatečný. Dovolatelka shledává zmatečnost podle § 477 č. 4, 5 a 7 c. ř. s. v tom, že odvolací soud přerušiv odvolací řízení před odvolacím líčením podle § 155 c. ř. s., pokračoval v odvolacím řízení na pouhé žalobcovo oznámení o zřízení opatrovníka pozůstalosti, aniž obeslal právní nástupce zemřelého žalovaného podle § 155, odst. 3, c. ř. s. k jednání a aniž vydal usnesení o pokračování v řízení podle § 156 c. ř. s., dále že přijal žalobcovo prohlášení, jímž se dodatečně vzdal ústního jednání odvolacího (§ 492 c. ř. s.), ačkoliv podle dovolatelčina názoru bylo řízení přerušeno, a že pak v neveřejném zasedání vynesl napadený rozsudek, takže žalované pozůstalosti byla prý nezákonným postupem soudu odňata možnost před soudem jednati, dále že žalovaná nebyla v odvolacím řízení zastoupena zákonným zástupcem, ježto prý přijetím dědické přihlášky Bedřicha H. na soud (21. prosince 1935) zanikl opatrovníkův úřad, a že při vynesení rozsudku (28. prosince 1935) neprávem byla veřejnost vyloučena. Žádná z těchto výtek není důvodná. Dovolatelka zřejmě přezírá, že se předpisy §§ 155, odst. 3, 4, a 156 c. ř. s. nevztahují na případ, že pro stranu byl ustanoven opatrovník, jenž již pojmově není právním nástupcem strany, za niž byl zřízen. Dovolatelka však také přezírá, že podle § 164 c. ř. s. nejen opatrovník, ale i odpůrce zemřelé strany může navrhopati pokračování v řízení, což žalobce učinil podáním ze dne 18. prosince 1935. V takovém případě nebylo proto zapotřebí ani obeslání právních nástupců žalovaného, ani vydání nějakého soudního usnesení o pokračo-

vání v řízení, nýbrž soud byl oprávněn pokračovati v onom stadiu řízení, v němž nastalo přerušení. Že ani přijetím dědické přihlášky Bedřicha H-a na soud nezanikl úřad opatrovníka pozůstalosti, a že byl v době podání dovolání opatrovník pozůstalosti výhradně oprávněn ji ve sporu zastupovati, bylo již shora vyloženo (rozh. č. 15547 Sb. n. s.).

Nutno proto pouze ještě zkoumati, zda se žalobce mohl podáním ze dne 18. prosince 1935 platně a účinně vzdáti ústního jednání odvolacího (§ 492 c. ř. s.), když se ho žalovaná vzdala již v odvolání. Dovolatelka upírá žalobci toto oprávnění jednak z toho důvodu, že žalobce v odvolacím sdělení prohlásil, že setrvává na ústním jednání odvolacím, jednak proto, že řízení podle jejího názoru bylo ještě přerušeno. Žalobce však nebyl vázán svým původním prohlášením a mohl se vzdáti také dodatečně ústního jednání odvolacího. K účinnosti tohoto prohlášení není třeba přijetí odpůrcem. Není také správné, že dotčený projev žalobcův je neúčinný, poněvadž se prý stal za přerušného oprávného řízení; projev ten se stal zároveň s návrhem na pokračování v řízení, a ježto o něm nebylo potřebí soudního usnesení, poněvadž se pokračování v řízení — kromě případu v § 156 c. ř. s. uvedeného — zavádí již návrhem strany, nutno žalobcovu prohlášení, učiněné zároveň s návrhem na pokračování, pokládati za platné a účinné. Tím padají však veškeré důsledky, jež dovolatelka vyvozuje z toho, že odvolací soud rozhodl v neveřejném zasedání.

Čís. 16654.

Ustanovení § 55 vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. (na rozdíl od § 47 starého vyr. ř.) nerozlišuje, kdy k nedovolené úmluvě došlo. Zákaz tam uvedený se týká i úmluv ujednaných po pravoplatném potvrzení vyrovnání a po skončení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 1983/36.)

K návrhu žalovaného bylo dne 18. března 1932 o jeho jmění zahájeno vyrovnací řízení a usnesením ze dne 20. srpna 1932 vyrovnání sjednané při roku dne 21. května 1932 pravoplatně potvrzeno tak, že věřitelé nepožívající přednostního práva, obdrží 45% svých pohledávek v 9 stejných dvouměsíčních lhůtách vždy po 5% svých pohledávek, počínaje dva měsíce po pravoplatném potvrzení vyrovnání. Usnesením ze dne 13. září 1932 bylo pak vyrovnací řízení to prohlášeno za ukončené. Žalobce, jemuž příslušela ještě z doby před vyrovnáním proti žalovanému pohledávka 65.000 Kč, se na žalovaném domáhá zaplacení 30.000 Kč s příslušenstvím a žalobní nárok vyvozuje z úmluvy sjednané se žalovaným dne 4. září 1932, podle níž žalovaný zaplatil na zápůjčku žalobcem mu poskytnutou 35.000 Kč a zavázal se zbytek 30.000 Kč zaplatiti v měsíčních splátkách po 500 Kč. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto